

Figyelem! Ez egy rajongói fordítás, kereskedelmi forgalomba nem hozható!

Bill Slavicsek

Star Wars: Megosztott sötétség

Gamer magazin (5#)

Egy messzi, messzi galaxisban, hat hónappal a Ruusan-i csata előtt...¹

Az Aranyozott Ének száguldott váltakozó szín- és fényáramlás kíséretében keresztül a hipertérben, kiterjesztve a kezdeti távolságokat minden egyes kattintással annak fedélzeti kronométerén. Crian Maru mereven ült a székében, felhasználva az összes meditációs gyakorlatot, amit csak ismert, hogy nyugodt maradjon az irányításban. Nem tudta pontosan, hogyan is csinálták a Jedi mesterek. Ők mindig oly derűsnek, oly nyugodtnak tündek. Talán végül eléri a csendes elmélkedés és a bizalom olyan állandó állapotát, azt a feltételt, ami reményei szerint elválaszt egy Jedi lovagot egy Jedi mestertől. De ezek már egy más napra tartozó gondolatok voltak. Most elő kellett készítenie magát és tanítványát a vizsgákra, amik előttük álltak, miközben megpróbálta feldolgozni azt a rémálmot, ami mögöttük volt.

A Harpor-i nap fényei alatt Crian Maru és tanítványa leszállt az Aranyozott Éneggel. Az állítólag oly nyüzsgő Duros telep csendes és mozdulatlan volt. Senki sem jött fogadni őket. A város főtere teljesen kihalt. Amikor Crian kapcsolatba került az Erővel, csak szomorúságot érzékelt. Minden amit érzett, üresség volt. Az üresség mögött sötétség rejlett.

A közlekedés megrázkódott, a csillagok hirtelen elmozdultak, a hipertéren tett utazás a végéhez közeledett, Crian próbálta elnyomni a Harpor-i képeket. A lerombolt Duros összetéveszthetetlen, fénykard okozta sebekkel volt elcsúfítva. Férfiakat, nőket, gyerekeket mészároltak le, csak hogy megnyugtassák a sötét éhségét és habzsolását a Végrehajtó haragjának. Az Örültnek. A Sötét Hóhéznak.

Egy mély, nyugodt lélegzettel a Jedi mester száműzte a kísértő látomásokat, legalább erre a pillanatra. Elérkezett az idő, hogy befejezze a munkát, amiben megállapodtak, hogy megcsinál. Szembe kellett néznie a sötétséggel. Ő teljesen el volt zárkózva, az ő zsákmányuk. Ezen a csillagrendszeren belül. Crian képes volt érezni a vészjósló jelenlétét ez Erőben. Úgy értékelte, ez nem csak egy érzés.

– „Hol vagyunk, Dree?” – Crian kérdezte a Padawan tanulóját.

A fiatal Rodia-i –alig több mint egy gyerek– volt megbízva az Aranyozott Ének navigációs számítógép-képernyőjének vizsgálatával. Előrevetítette tanára kérését. „Továbbra is Közép-Rim felé tartunk.” Mondta Dree. „Egy Balowa-nak nevezett rendszer.” Dree összeráncolta homlokát Rodia-i

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözet

divat szerint, megrándult orrszerve. Elgondolkodva megcsóválta fejét a gerincén. „Semmit sem látok itt.”

„Ő itt van,” mondta Crian, miközben beállította a vezérlést, és a hajó fénysebesség-hajtóműveit. „Ellenőrizd az érzékelőket, és légy nyitott az Erő rezgéseire. Sokkal többet fog tudni neked mondani, mint bármelyik gép vagy számítógép, persze csak ha meghallod dalát.

Criannak az Erő egy állandó dallam volt, ami mindig is vele volt, amióta csak vissza tudott emlékezni. Úgy áramlott a Jedi lovagon keresztül, mint érzelmek hulláma, ahogy mások tapasztalják, egy mindenhol jelenlévő vibrálás, ami egyszerre volt oly hatalmas és átható, oly egyszerű és megnyugtató, mindig tele mozgással. Mikor nyugodt volt, érezte az Erő mozgolódik benne. Akár egy kedvelt dal visszhangja. Ez volt, ahogy Crian észlelte a dolgokat. Más Jedik különbözően magyarázzák. A mestere elmesélte neki, ez egy mindenhol jelenlévő köd, ami folyamatosan gomolyog és sodródik körülötte. Dree úgy írta le, mint egy kis tó, ha hullámszik, dolgokat suttog neki.

Crian lehunyta szemét és hagyta, hogy az Erő vezesse kezeit, miközben a jármű irányítása felett ügyködött. A dal visszhangzott a nőben, változott, erősödött. Most inkább mennydörgéshez hasonlított, kakofonikus² hangzása volt. Crian képes volt érzékelni a Sötét Egységet az Erőben, hallotta a szörnyű ritmust, ami felfoghatóvá tette őt a Jedi érzékszervek számára. Jelenléte tele volt dühvel. Csak úgy rezgett a szinte irányíthatatlan haragtól.

Közeledett.

A Végrehajtó.

Az Örült.

Kaox Krul.

<<<>>>

A Végrehajtó hajója rázkódott egyet az utazást követően, úgy követve a fénysebesség-hajtómű irányvonalát, mint ha valami kecses óceáni ragadozó vadászna áldozatára. Ő volt Kaox Krul a Sötétség Testvériségének büszke harcosa, Kaan-nak a Sith Sötét Nagyurának odaadó követője.

Egy nagy háború volt a kitérés szélén, az Erő sötét oldalát képviselő, összeolvasztott, gyűlölettel telt hívek és a gyengekezű, képmutató módon békét és nyugalmat hirdető Jedik között. A Jedik azt állítják, hogy még sohasem érezték a harag nyers szelét, ahogy ordít a vérükön keresztül. Hazugok! Megtagadták sötét oldalt, elutasították, hogy kihasználják az erejét. Szabályokat alkották, amik meggátolnak másokat, hogy elfogadassák ezt erőt, ha úgy kívánják. Mennyire gyűlölte Kaox a Jediket és az általuk prédikált álszent eszméket.

Ő volt az egyetlen, az ember nő, aki már több mint egy hónapja üldözte Kaox-ot. Elérkezett az idő, hogy befejezzék a kis játékukat. Neki vissza kellett térnie Kaan Nagyúr oldalára. Képes volt érezni az Erőben mestere hívását, nem sokáig bírt ellenállni az idézésnek. Kaan Nagyúr szólította őket, az egész Testvériséget. A fény és sötétség közötti háború a kezdéshez közeledett. De Kaoxnak még volt egy feladata, amit el kellett intézni, mielőtt visszatér tanítójához.

A vadászó utazók egy megtervezett követési minta szerint haladtak, mindinkább közelebb egy apró, felfedezetlen világ felé. Kaox nem törődött a navigációs számítógép ellenőrzésével, az Erő azt súgta neki, a névtelen bolygón pezseg az élet, de egyik lény sem fejlettebb, mint egy buckapatkány. Nem volt semmi ebben a rendszerben, ami igazán foglalkoztatta volna. Csak a Jedik voltak, lehetséges támogatás nélkül. Hamarosan, Kaox úgy vélte, úgyis halottak lesznek.

A Végrehajtó a vadászgépét támadási helyzetbe állította, és megerősítette a fegyverzetet. Az utazás a látókörébe esett, mint mikor egy lassú, lomha teremtményt egy gyors ragadozó hátulról kettétép. Jobban szerette volna közelharcban megölni a Jedit és tanítványát, fénykard fénykard elleni összecsapásban, de az idő ezt nem mindig engedte. Belemerült az Erőbe, és felvázolta, ahogy a közlekedési jármű ezer tüzes szilánkká robban szét. Hagyta, hogy harag elhatalmasodjon benne, megtöltse dühvel és energiával. Most az Erő egy bíborszínű fény volt a szemei előtt, körülvette a

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözet

járművét jellegzetes homállyal, ami növelte a pontosságát és biztosságát a gyilkos lövésnek. Kaox aktiválta a vadászgép lézergyújtját, és felcsavarta az energiákat a gyanútlan áldozat ellen.

<<<>>>

A Sötét Hóhér úgy osont mögéjük, mint egy árnyék. Megérezte a vad jelenlétét a másodperc egy tört részével azelőtt, mielőtt Dree felsikoltott. Crian elfojtott egy mosolyt. A Padawan-ja nagyon jó volt, de most nem volt idő, hogy ezt közölje vele. Helyette inkább a kezei táncoltak fel-alá a műszerfalon, hátha rábírja a lomha járművét jelenlegi iránya megváltoztatására, még azelőtt, mielőtt a Végrehajtó lézere keresztülvágja a hajótestet, vagy felszeleteli a fénysebesség-hajtóműveit.

„Dree tarts meg valamit!” Utasította Crian amint az Aranyozott Ének rázkódott és nyöszörgött. Far-rezisztenciával- és jelképes ellenállási intézkedéssel- a jármű lassan az oldalára billent. Crian grimaszolt, és reménykedett ketten meg bírják tartani.

„A Végrehajtó mögöttünk van!” Kiáltotta Dree. „Helyezkedjünk gyorsan...”

A robbanás, ami keresztülhasított a járművön, elnyomta Dree hangját. Lehet, hogy még beérkezte fejezni a mondatot, de Crian nem halhatta a szavakat a lézeres csapás és, a szirénázó riasztó zaja miatt, ami figyelmeztette egy tucat berendezés közelgő meghibásodására. Az Aranyozott Ének be volt zárva egy forgatagba. Füst ömlött a pilótafülkébe, Crian homlokát ráncolva tovább küzdött az irányítással. Majd egy csattanással és erőteljes rázkódással a fények kialudtak, teljes sötétségben hagyva a Jedi lovagot és Padawan-ját.

<<<>>>

Kaox Krul érezte, amint a vadászgépe megremeg az elülső részre szerelt ágyuk tüzes lézernyaláb kilövésétől. A sötét oldalt valódi rendeltetésére használta, felmérni a pontos helyet, ahol lézer képes átvágni a jármű hajtóműveit. A lelkesedése átmeneti volt, mert a hajó már kitért a végzetes tűz elől. Az egykedvű Jedi megérezte jelenlétét.

Nem lehet más fajta válasz. Az áldozata kitért jobbra, egy ilyen manőver túl nagyratörő és merész egy ilyen lassú géptől. A Végrehajtó lézerei átvágták a jármű alsó részét, olyan sebet okozva, amin keresztül kiszivárog a levegő a hajótest bal alsó részéből. Kaox kémlelt. Nem ez volt a gyilkos lövés, már látta előre, de biztosan komoly károkat okozott.

Amint a jármű irányíthatatlanul zuhanni kezdett, Kaox néhány riasztó ráébresztette, a gép túl közel volt. Úgy akarta, keresztültrejön a robbanáson, szétszórja a jármű megmaradt szilánkjait, és elküldi a Jedit és a tanítványát a végső utazásukra. De nem volt robbanás, és a forgó jármű orra eltalálta a csillagvadást, masszív csapást mérve rá. A Jedik hajója úgy ütközött a Végrehajtónak, mintha az elszánt vakmerőség hasítani keresztül karmaival.

Kaox tudatossága elillant, amint a pattogó csillagvadász egy apró bolygó felé közeledett.

<<<>>>

A jármű zuhanása a végéhez közeledett.

Bár Crian remélte, hogy a sors kimondta a Végrehajtó végzetét, a lelke mélyén tudta, hogy nem szabadulnak meg tőle ilyen könnyen. A sötétség változatlan volt kívül. Függetlenül attól, hogy volt elég pillanatnyi problémája. Az Aranyozott Ének forgott tovább azon apró bolygó felé, amelyik fogadta őket a hipertérből való kilépést követően. Most a leszállás körülményei kötötték le őket, Crian küzdött, hogy visszanyerje az irányítást a gép felett.

„Dree mit tudsz nekem mondani a bolygóval kapcsolatban?”

Nem volt felelet. Crian a Rodia-i Padawan gyenge jelenlétén kívül semmit se érzékelt. Dree élt, és valószínűleg eszméletlen volt. Akármilyen más, amit Crian észlelt, csak közönséges eszme-futtatás volt, amikhez most nem rendelkezett elég idővel. A bolygó gyorsan közeledett, és ő még mindig nem tudta rávenni járművét, hogy kövesse utasításait.

„Gyere már,”- sürgette hajóját Crian. „A neved jelentése kötelez, hogy szerencsét hozz és sikert. Most mind a kettőből jól jönne egy kevéske.

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözet

Az Aranyozott Ének erőteljesen csapódott a bolygó légkörébe. Crian érezte, ahogy a hajó utat tör körülötte. „Csak egy kicsike segítség,” –suttogta Crian, arra várva, hogy a stabilizátorok visszatérjenek a megfelelő szintre, vagy elindítja a lebegtető-hajtóműveket. Újból megnyomta lebegésváltót. Semmi. Még egyszer.

Volt egy ellenszegülő nyikorgás valahol a jármű mélyén. Hirtelen, nagyon lassan kezdett szintbe jönni. A lebegtetők működtek! Volt valami, amit nem ismert, ami miatt nem tudtak visszatérni a világűrbe, de legalább viszonylag óvatosan képes elvezetni a bolygó felszínén.

Crian tudta, ez nem lesz valami szép leszállás. A jármű visszarázkódott, amikor a lebegtetők visszatolták a bolygó felszínéről. A nagy kapkodás közben a hajó küzdött a gravitáció szorításával, miközben keresztülszántott az exoszférán, az ionoszférán, a sztratoszférán, és belemerült az égboltba. Furcsa megdöbbenés lett úrrá Crian-an, mikor rájött, a hajó szembesült saját végzetével a nagy kapkodás és vakmerőség közepette, ez igen szomorúvá tette. Az Aranyozott Ének lefutotta utolsó útját. A gyönyörű, hűségese járműre halál várt.

A gép letarolta a fák tetejét, levágva a leveles lombkorona egyik szintjét, mielőtt sűrű lomb egy része tengerbe hullott volna. Lecsapódott a földre, pattant egyet a földi lebegésszabályozó miatt, és ugrott még egyet. Keresztül a megrepedt fedélzeti ablakon, Crian látta az áthatolhatatlan erdőt. A jármű egy tisztásra csúszott, kidöntött hatalmas fatörzset, Crian többé semmit sem látott.

<<<>>>

Kaox érzékei tisztulni kezdtek, amint csillagvadása belépett a bolygó légkörébe. Olyan helyzetet igyekezett felvenni, amivel képes átsiklani a bolygó felszíne felett többé-kevésbé ellenőrizhető magasságban. Megpillantotta a Jedi-k járművét amint keresztül sodródott a sűrű lombkoronán, még mielőtt saját gépének megmentése vonta volna el figyelmét. A csillagvadász orra összetört, használhatatlanná téve az érzékelőrendszereket. Kaox biztos volt benne, hogy a többi berendezés is súlyosan megrongálódott, de talán még megjavíthatóak, volt hajtó-, és kormányműve. Vadászgépével a felszín felett repült leszállásra alkalmas helyet keresve. Amint ki tudott szállni, elindult megkeresni a Jediket, hogy rátaposhasson hullájukra, vagy befejezze a munkát – közvetlen közélről, ahogy képes apró darabokra hasítani őket.

<<<>>>

Dree Vandap tudta, hogy él, mert mindene fájt. A Rodia-i Vadászmezők lelke –ahova a méltó Rodia-iak kerülnek haláluk után – nem fájhatott ennyire. Végül is Dree még sohasem hallotta ezt a dolgot egyetlen általa olvasott történetben. Nem vették fel *rodiai hagyományörzésre*, így volt valószínűleg sok olyan részlete a Rodia-i hittudománynak, amit nem ismert. A Jedi-templomban nőtt fel, ahol kitanulta a Jedik útját olyan tanítóktól, mint Hoth nagyúr vagy Crian Maru. A Jedik nem követték a Gyilkolás Útját, de Dree olvasott szülőföldjéről, és a Rodiai hagyományokról. Úgy érezte, helyes elképzelése van a Vadászmezőkről és vadászlelkekről, de természetesen egyik általa olvasott lélek sem szólt egy gyümölcs méretű zúzódásról a fejen.

A Padawan félretolta a törmeléket és felállt. Az Aranyozott Ének nem volt más, mint felaprított acél, megolvadt fémek és kilógó vezetékek romhalmaza. Szerette ezt a hajót, de fájdalmasan nyilvánvaló volt számára, hogy lerepülte utolsó misszióját. Hála a jó égnek nem úgy tűnt, hogy Dree utolsó küldetése is ez lesz.

„Várj egy kicsit, Vandap,” motyogta magában, „a napnak még nincs vége.”

A Rodia-i vetett egy pillantást a károsodás felmérésére. Belülről igen rosszul nézett ki, de nem látott semmi olyat, ami arra készítette volna, hogy azt higgye, közvetlen veszélyben van. Nem volt tűz, nem voltak szikrázó vezetékek, sem figyelmeztető szirénázás a rendszer túlterhelődése miatt. Belépett egy viszonylag tiszta kis részre a ferde fedélzeten, és ellenőrizte fénykardját, ami nyugodtan lógott le övéről. Eszébe jutatta mesterét.

„Crian mester?” –kiáltotta Dree. A hangja gyengébb volt, és ijedtebben csengett, mint akarta, kiáltott még egyet, egy hangosabbat –és reményei szerint—egy határozottabbat.

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözet

Mikor nem kapott választ, Dree az Erőhöz fordult. Végigpásztázta a területet, mestere jelenlétének jelét keresve az Erőben. Dree nem volt túl jó az ilyesmi dolgokban, bár minden Jedinek volt némi kezdetleges képessége az Erő rezgéseinek érzékelésében. Koncentrált, behunyta szemeit, és megpróbálta megnyitni magát a rezgések számára.

Semmi.

Nem, várjunk csak. Mégis volt valami. Dree-nek volt egy érzékelése a közelgő végzetéről. Halálról. Sötét oldalról. Kirázta a hideg.

„Hagyjuk ezt!” motyogta Dree. Megrázta a fejét, hogy megtisztuljon az érzéstől. A hagyományos módszerrel keresem meg Crian-t.

A kabin elülső része felé indult, megpróbálta figyelmen kívül hagyni az összetért számítógép-képernyőt, és az összezúzott irányítópaneleket. „Crian?”- szólította újra, és érezte a fájdalmat, megpróbált úrrá lenni rajta. Dree nem hagyhatta, hogy felülkerekedjen rajta.

Átlépve a fedélzeti borítás egy már felszakadt darabját, Dree látta Crian egyik kilógó csizmáját egy csavart konzol mögül. Dree vett egy mély lélegzetet, hogy felkészítse magát, mestere segítségére siessen. Ott feküdt Crian, nem volt tudta pontosan mit is tegyen. Nem látott tátongó sebeket, vagy nyilvánvalóan törött csontokat. Nem voltak vértócsák mestere körül, de ez nem jelenthette azt, hogy ne lehettek volna komoly fájdalmai. Hozzá érhetek-e, töprengett Dree, megpróbált visszaemlékezni a kezdetleges orvosi képzésre, amit néhány évvel korábban kapott. Rázza meg? Mondja a nevét, amíg nem válaszol?

De mi van akkor, ha meghalt, gondolta magában Dree. Biztosan nem fog válaszolni, ha már meghalt.

„Nem vagyok halott,” mondta Crian rekedtes suttogással, tanítványára nézve megtört tekintetével.

Dree nem tudott segíteni neki. Hátraugrott és bevverte a könyökét egy hajlott falba.

„Ez az,” mondta Crian derűs hangon, „Nehogy segíts öreg mesterednek.”

„Dehogyan vagy te öreg,” mondta Dree közeledvén, hogy segítsen felülni. „De ezzel az ijesztgetéssel biztosan jó néhány évet elvettél az életemből.”

Crian mozdulatlanul ült egy pillanatig. Becsukta a szemeit, Dree tudta, hogy az Erőt vizsgálja. Mikor Crian kinyitotta a szemeit, Dree tudta megállapította, hogy sikerült, amit akart. A Jedi megemelte lábait, és oldalán lógó fénykardjára tette kezét.

„Még nem fejeztük be,” mondta Crian. „A Végrehajtó itt van és minket keres.”

„Úgy vélem zsákmányként tekint ránk.”

„De még egy kis ideig, kis vadászom,” –mondta Crian ravasz módon. „Engedjük, hadd gondolkodjunk rólunk így!”

<<<>>>

Kaox Krul úgy pásztázta végig az erdőt, mint valami titokban ólálkodó csavargó. Kiterjesztette maga előtt az érzékeit, így meg tudta figyelni az összes rovar, növényt és virágot, minden apró lényt, ami az odújába búj, vagy elmenekült, ahogy közeledett. Ez az alacsonyabb életformáktól hemzsegő világ sohasem látta a Végrehajtó kedvtelését, csak táplálta az összegyűlt félelmet megjelenésével. Még mindig nagyon messze volt a tiszta érzékeléstől, de úgy képzelte a Jedi és tanítványa ugyanazt a félelmet tapasztalják meg, mint a bundával ellátott talajlakók és az apró levélrágcsálók. Ez a rettegés közeledésével csak nőni fog, és ő erőt merít a rettegésükből.

Élvezni is fogja.

A Végrehajtó állandó tempót tartott. Nem aggódott, hogy rossz lépést tesz, vagy megbotlik. Az ehhez hasonló kételyek alacsonyabb lényekhez illenek. Úgy beolvadt, mint egy kígyóbőrből készült rongyos köpeny. Úgy álmodta meg prédái a félelem vastag takarója alatt tébolyulnak meg.

Egy saját tervezésű fekete páncélt viselt. Védő párnázattal volt ellátva, és tartalmazott egy többféle lemezből felépített tekervényes mintát, ami a Sitheket és a Sötétség Testvériséget dicsőítette.

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözet

Sith alkímiát használt, hogy átítassa a páncélt a sötét oldal energiáival, igyekezett egy olyan akadályt létrehozni, ami némi védelmet nyújt a Jedik képességeivel szemben. Büszke volt a munkára, amit alkotott, úgy a kétkezi építésre, úgy a Sith mágia használatára, úgy viselte a páncélt, mint az Erő sötét oldalába vetett hitének a szimbólumát.

Oldalán, az övére akasztva lógott fénykardja, melyet arra használt, hogy elpusztítsa több száz ellenfelét. Nem Kaox készítette fegyverét. Csak úgy kiragadta az első Jedi kezéből, akit megölt egyéni harcban. Gyengítette a Jediket minden egyes alkalommal, mikor ártatlanokra sújtott le –mint a könyörgő Duros-iak a lemészárolt Harpor-i kolóniából – vagy a megvetett ellenségei, úgymint a Jedi Karist Dem, vagy a Wookiee diplomata, Rojarra. A vértől megtisztított fegyver olyan volt, a sötét oldal hangszere, mostmár teljesen Kaox-é lett. Alig maradt benne a Jedik romlottságából.

Kaox ezt használná megölni a Jedi nőt és fiatal tanítványát. Láttá az elméjében, hogy az összecsapás közeleg. Szerette volna úgy kezdeni, hogy leteszteli mindkettőjüket, lehetővé téve számukra, hogy csapatként szálljanak szembe vele, így felfedni előttük a Jedikre jellemző gyávaságot. Majd szétszakítani őket, időt adni nekik, hogy elmerüljenek a félelembe, mikor rádöbbennek csak a terv részei, a nagyobb erejének és hatalmának. Amikor újra lecsap, megöli a tanítványt. Nem lenne tiszta, gyorsan végez vele. Azt akarta, hogy megtapasztalja a kint, így fokozva a retteget. A mesteréért kiáltana segítségét, de tudatosulna benne, az erősítés nem jön időben. Rájön, haláltusája csak egy lakomává válik, s ekkor bevégzi életét. Tettei a Jedit a bánat és harag örületébe kergetik. Talán elfogadja az igazságot a sötét oldalról, de ő nem kegyelmez meg a múltbéliak miatt. A Jedik makacsak, szűk-látókörűek voltak. A nő talán közelebb kerül az Erő valóságához, de talán meghátrálna a hatalomtól, amely valódi esélyt adna neki a küzdelemhez. Végül a Jedi is meghal.

Amikor véget ér, fénykardjának pengéjét leereszti, Kaox Krul győzelemittasan visszatér Kaan Nagyúrhoz, és kész folytatni a következő szakasszal a Sötétség Testvériség dicsőséges felemelését.

A Végrehajtó éhes volt. Gyorsította a tempót, hagyta, hogy a sötét oldal átáramoljon rajta, így növelve a kitarást. Újrajátszotta azt a jelenetet, amelyet úgy képzelt el, hogy fut. A Végrehajtó nagyon éhes volt.

<<<<>>>>

„A Végrehajtó erős, Dree. Ne becsüld alá. Tudja, hogy Harpori óta a nyomában vagyunk, és mindketten érezzük gyűlöletét –sötétségét- az Erőn keresztül. Valami azt súgja nekem, nem ez az a hely, ahol össze kell csapnunk vele.”

A Jedi és tanítványa visszaroht a járműhöz, és megvizsgálták a raktér ajtaját.

„A szervomotorok nem fogják kinyitni. Súlyosan megrongálódtak,” –mondta Dree.

„Akkor majd rögtönözünk,”- válaszolta Crian fénykardját markolva, majd bekapcsolta azt egy gyakorlott mozdulatokkal. Megragadta a fénykardot mindkét kezével, metszett egy durva kört a durasteel³ fémötvözetbe. A fém forrón, fehéren izzott, amint a fénykard keresztülvágott rajta, majd Crian belökte belülré, így biztosította a raktérhez való hozzáférést

Crian könnyedén ugrott át a nyíláson. „Légy résen,” szölt vissza. „Nem leszünk sokáig egyedül.”

<<<<>>>>

A Végrehajtó figyelte a tanítványt a fák közötti fészkből. Úgy érzékelte a mestere is a közelben van, de nem látta őt- Vajon még mindig a balesetet szenvedett járműben van? Vagy valahol az erdőben, arra várva, hogy lecsapjon, miközben ő a Rodia-it követte? A Jedi mester vajon képes lenne ilyenekre használni tanítványát, csaliként? Nem gondolta volna. De néha a fény követői meglepték és zavarba hozták. Hagyta, hogy a sötét oldal gyarapodjon benne, használta, hogy elrejtőzhessen, ugyanakkor éber maradhasson.

Körülnézett mindkét oldalon, bár az Erő feltárta előtte, csak ő van a fák között. Leakasztotta fénykardját az övéről, és készenlétbe helyezte. Nem volt ínyére, hogy szem előtt tévesztette a Jedit. Nyugtalanította. Vajon várhat-e az érkezésére, erőteljesebb volt-e, mint feltételezte? Nem számít. A sötét oldal volt a szövetségese. Kaox gyorsan és keményen ütne, nem hagy esélyt. A tanítvány meg fog halni. Most. Nem lenne olyan élvezetes, mint ahogy eltervezte, így később csak ő maga és a Jedi kerülne szembe.

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözet

<<<>>>

Dree érezte szíve hevesen ver a mellében. Félt, és nem tudott segíteni rajta. Az ő saját képessége, hogy belelát az Erőbe, érzi a rezgéseit, olvassa a mintázatokat az áramlásban, elkésérintően hiányos volt Crian Maru-éhoz képest. Még így is a megérzése egy hatalmas vihar közeledéséről suttozott. A szó szerinti megnyílik-az-ég-és-bőséges-árvíz-támad vihar, tele villámlással, szelekkel és mennydörgésekkel. Keresztülhasít az égen, mint egy nagy vadállat. Tudta, mielőtt az eső legelső cseppje is a földre esne, a Végrehajtó rájuk lel. A tanítója érezte ezt, figyelmeztette, hogy legyen készen, és Dree megpróbálta őt nyugodtnak, békésnek vélni.

A Rodia-i köpenye alá csúsztotta fénykardját. Nem az ő fénykardja volt, nem teljesen. Valamikor, remélhetőleg a nem túl távoli jövőben, célként volt kitűzve, hogy építsen egy sajátot. Ő nem volt készen a vizsgára. Még nem. De addig is ezt kell használni – egy ajándékot a mentorától. Crian adta neki egy nap, azon, amelyiken elfogadta a fiatal Rodia-it, mint Padawan tanulót.

„Tanuld meg ezt jól használni!” – emlékezett vissza Crian utasítására. Azzal a nappal kezdődően minden szabadidejét a fegyverrel való gyakorlásnak szentelte. Meg akarta mutatni Criannek, hogy komolyan veszi tanulmányait, elég elkötelezett. Dree be akarta bizonyítani azt, hogy megvan benne, ami egy Jedi lovagnak szükséges.

Dree elkapott egy mozdulatot a szeme sarkából. Olyan volt, mint egy árnyék, ami kilépettette magát az erdőből és feléje közeledett fénysebességgel. A sötét folt felé fordult, Jedi reflexekkel reagált, de még mindig olyan volt, mintha állna. Hangos zúgás következett, amint az árnyék életre keltette fénykardját. Dree működésbe hozta saját fénykardját védekezésül, míg az energiapenge el nem érte teljes hosszát. Nem gondolkodott. Dree a földön állt, és maga előtt tartotta fénykardját. A folt alakot öltött. Egy nagydarab ember volt, olyan közelre nyírt hajjal a fejbőréhez, hogy már majdnem kopasznak látszott. Erőteljes alakját fekete, bélelt páncél fedte, ami szinte kiszúrta szemét, amint rátekintett. A páncélba vésett szimbólumok a sötét oldalt árasztották. Még csak távolról pillantotta meg, de nem lehetett nem felismerni az ember nagyságát.

Maga volt a Végrehajtó, Kaox Krul. Nem szólt egy szót sem. A gyűlölete végigüvöltött rajta a zord csend szavaival. Ez úgy tapadt rá, mint egy lepel. Dree tisztában volt vele, hogy valahol a távolban a villámlás töre kettévágta az eget. Bár szemei sokoldalúak voltak, zárva maradtak vérvörös pengéje előtt. Magasan tartotta, markolat majdhogynem apró volt hatalmas kezei számára. A penge vágott egy szívárványt a levegőben, ahogy feléje ívelt.

Dree halott volt. Egy pillanatig biztos volt abban a tényben, hogy saját nevében cselekedett. De aztán átvette a képzést. Elkapta a Végrehajtó energiapengéjét a sajátjával, szikrákat repítve minden irányba. Aztán, mielőtt képes lett volna kiegyensúlyozni saját védelmét oldalára hanyatlott, közelebb a nyitott raktérhez, és egy pillanatig a Végrehajtó hatókörén kívül került. Visszanyerte egyensúlyát egy könnyed mozdulattal, az Erőre támaszkodva, hogy szilárdságot adjon kezének és lábának.

„Még a Jedi ivadékok is képesek meglepni,” – morogta Kaox, miközben tett egy óvatos lépést feléje. „De a vége mindig ugyanaz. A Jedi ivadék meghal, én pedig újabb gyilkolást jegyzek el.”

Dree megpróbálta egyensúlyba hozni a hangját, de tudta, hogy nem ellenfél a Végrehajtó számára. „Rengeteg halál van, amiért felelned kell,” – mondta fénykardjának pengéjét maga előtt tartva.

„Talán, Jedi ivadék, talán!” Újabb lépést tett feléje. „De nem neked fogok választ adni.”

Crian Maru kirobbant a raktérből Dree lebegősiklóján ülve, pattant egyet a nyílt terepen és a küzdőfelek felé kanyarodott. Begyűjtva hajtómotort Crian engedte, hogy a motor előre törjön. Küldött egy parancsot az Erőn keresztül, lélekben elrendelte tanulójának, hogy ugorjon rá, amikor elhalad mellette. Immár minden figyelmét a sikló vezetésére fordította. Nem volt olyan jó pilóta, mint Dree, így egy kissé keményebben kellett próbálkoznia.

Kaox figyelte a gyors siklót, ahogy feléje közeledett és elmosolyodott. Most már mindkét Jedi a látókörében volt. Felkészítette magát, eltervezve a csapást, amint elég közel ér. Talán ez most kihívás lesz, gondolta.

<<<>>>

Amint a Végrehajtó figyelmét Crian-re és a siklójára fordította, Dree mozgásba lendült. Felénél volt abban a forgóugrásban, amivel a sötét oldali mögé tudott volna helyezkedni, amikor Crian hangját meghallotta elméjében.

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözete

„Ide!” Kiáltotta a hang.

Dree engedelmeskedett volna, de nem jutott elég ideje. Befejezte a forgást, összetette a lábait és szökkent. Az ugrása a Végrehajtó korábbi helyzet mögé vitte. Kaszabolt a fénykardjával, remélve, hogy legalább megsebzí a sötét oldalt. Kaox Krul gyorsan és figyelmesen reagált. Ahelyett, hogy kárt tudott volna tenni a sötét páncélban, Dree pengéje visszapattant. A Végrehajtó izzó fénykardjáról.

A Végrehajtónak meg kellett fordulnia, hogy védje magát, így nem tudott kitérni a gyorsuló sikló elől. Nekiment az oldalának, nagy ütés érte.

Dree befejezte az ugrást, tökéletesen landolt Crian mögött mozgó járművön. Crain nem lassított. Megfordult az Aranyozott Ének roncsa körül, és maximálisra állította a hajtóműveket. Ahogy száguldottak keresztül az erdőm, a Végrehajtótól távolodva, Dree érezte, hogy Crian minden előnyt ki akar használni. Ő, és nem a Sith harcos szeretné kiválasztani a csatateret. Ő akarja diktálni, hogy az ellentétek hogyan vívnak meg. A Rodia-i Padawan képes volt érzékelni, hogy a mestere akadályozni szeretné az ellenséget minden lépéssel.

Dree remélte ez elég a túléléshez.

<<<>>>

Kaox Krul megpördült a hatás következtében, de abban a pillanatban talpra állt. Körbenézett, és látta fénykardja az összeroncsolódott jármű mellett landolt, elérte az Erővel. Azonnal megtalálta azt a láthatatlan vonalat, ami a fénykardja és nyitott keze között feszült. Egy mozdulattal megpendítette azt a hűrt, és fénykardja visszatért hozzá. Mindössze néhány másodperc telhetett el, de mire felnézett, a siklómotor már eltűnt az erdőben.

„Nel!” Kiáltotta Kaox emelkedő dühvel. „Nem fogom megtagadni ezt a mérszárhlást!”

Összegyűjtötte az Erőt maga körül és futásnak eredt. Mint egy fekete villám csapása, úgy hasított végig a tisztásokon és az erdő sűrűjén, követve a sikló nyomait. Az Erő által növelt sebességgel talán nem kapja el a Jedi járművét, de a közelében tud maradni.

Kitárta magát a sötét oldal felé, elképesztő sebességre téve így szert.

<<<>>>

Dree Mesterével tartott, amint az siklómotoron átszelte az erdőt. El kell tudnia irányítania a siklót. Jobb pilóta volt, mint Crian, navigált a masszív fák között élénk ösztöneit és éles reflexeit követve. Nem volt jutott idő megállni és feltérképezni a helyet. A Végrehajtó utánuk eredt és egyikőjük sem volt kész a harcra. Mindkettőjüket felzaklatta az összeütközés. Dree-nek fájt néhány testrésze, de nem gondolta volna, hogy bármilyen súlyosabb sérülése lenne, mint egy mély zúzódás. Crian talán súlyosabb sebesüléseket szerzett.

Amint a sikló befejezett egy teljes fordulási sorozatot, és többé-kevésbé visszaváltottak egyenes irányba, Dree megkockáztatott egy pillantást a válla fölött. Úgy megijedt, hogy majdnem elengedte mesterét. A Végrehajtó mögöttük volt! Bizonyára a sötét oldalban álcázta magát, mert Crian nem figyelmeztetett közelségére. Az Erő által növelt sebességgel mozgott, majdnem elérte őket.

„Itt van!” Sikította Dree. Szavait elnyomta a siklómotor zúgása, hogy hasította a szelet.

Crian megérezte tanítványa felvillantó kétségbeesését azonnal, még azelőtt, mielőtt Dree megszólalt volna. Addig nyomta azt a pedált, ami a hajtóművet szabályozta, ameddig nem gyorsultak előrébb és sikló nem robbant előre. Ennek elégnek kell lennie, gondolta Dree. Nem volt más, amivel a siklót gyorsabbá lehetne tenni. A Végrehajtó arca eltorzult a dühtől, amint magába szívta a sötét oldal mélyebb energiáit, csak azért, hogy alig néhány méterrel közelebb kerüljön a motor átkozott utasaihoz. Még ha magát az Erőt használja is, képes lépést tartani velük? Életet lehelt fénykardjába és a sikló felé lendítette. A lökés következtében elveszítette egyensúlyát, előre bukott, és fejével keményen a földre zuhant.

A Végrehajtó bevészte jelét. A fénykardja pengéjének hegye átvágta a motor egyik energiakábelét. A sérülés nem bizonyult azonnal végzetesnek, de a sikló sebességnövekedési aránya nem nő tovább. Dree érezte Crian aggodalmát és megosztotta vele. Vajon elérnek egy viszonylag biztonságos helyet?

Dree még egyszer hátranézett, de úgy tűnt, a Végrehajtó nem üldözi őket többé. Talán végre feladta elhatározását.

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözete

<<<>>>

A sötét felhők, amelyek korábban a horizontok kúsztak át, most befedték a teljes eget. Éj közelgett, a felhőtakaróval valószínűleg teljesen sötét lesz. A vihar amint lecsap, garantáltan lélegzetelállító lesz. Crian átáramoltatta magán az Erőt. A sötétség jelenléte még mindig ott volt, de nem a közelben. Legalábbis ebben a pillanatban. Elhagyták a siklómotort egy órával korábban, mint ahogy energiataralékai teljesen kiürültek volna. Egy mély szakadék alá temették, futni kezdtek, tartva lázas tempójukat, amíg nem volt még néhány kilométer mögöttük. Amikor elérték az erdőben megkülönböztetett részen elterülő sziklás dombokat, Crian azt javasolta, táborozzanak le. Találtak egy szűk barlangot, részben elrejtve az aljnövényzet által, amiben le tudtak telepedi pihenni.

„Hamarosan eljön a vihar?” Kérdezte Dree.

„Nem,” válaszolt Crian az Erő dallamát hallatva. „Várakozik.”

Felváltva örködtek, míg a másik megpróbált aludni. Tudták, a legjobb lesz, ha görcsös félálomba merülnek, még ha a Végrehajtó képeinek sötét álmai nyugtalanították őket. Az idő nagy részében egyikőjük vagy a másik egyszerűen lehunyja a szemét, és megpróbál némi nyugalmat találni az Erőben.

Megették a részüket a túlélő csomagból, és vizet ittak a kintinéből. Nem beszéltek sokat, de mindkettőjük az eljövő csatára készült. A vihar fenyegetően körvonalazódott, de visszautasította, hogy kiöntse annak tartalmát. A felhők felett sötét és fájdalmas duzzadás formálódott.

Telt az idő.

A Végrehajtó közelebb került.

A vihar vár a vészjósló előrejelzéssel.

<<<>>>

Crian éberem pihent, amíg Dree aludt, látszólag, legalábbis ebben a pillanatban rémálmoktól zavartalanul. Crianben felvetődött az, hogy talán hátrahagyja Padawan tanulóját, nem viszi magával. hitt Dree-ben, de a fiatal Rodia-inak rengeteget kell még tanulnia. Ő nem kész szembenézni a Végrehajtóval, még nem. A túlélési esélyüket jelentősen csökkentené Crian kárára, de titokban tartotta kételyeit arra vonatkozóan, hogy készen áll-e összecsapni Kaox Krul-lal. Őrült, erőteljes és vérszomjas volt, átjárta a sötét oldal. A harag tette erőssé, bátorrá. Meg tudja tenni? Le tudja győzni a Végrehajtót?

Igen, gondolta Crian. De jobb lenne, ha nem kellene a Padawan-ja miatt aggódnia.

„Aludj jól,” suttogta Crian gyengéden végigsimítva tanítványa homlokát.

A Jedi lovag kicsúszott a barlangból, a felhőbe burkolózó éjszakába.

Mögötte a barlangban Dree megfordult és felnyögött. Visszatértek a rémálmai.

<<<>>>

Kaox Krul közel két napig kutatott a Jedik után az erdőben. Miután megpróbálta működésképtelenné tenni a motorsiklót, elvesztette egyensúlyát és elesett egy csontropogató hasalással. Ez egy hanyag tévedés volt, annak az eredménye, hogy nagy sebességről próbálta megállítani lendületét. A széllelés kiütötte. Megingott, és elvesztette az eszméletét hosszú percekekig, ameddig még képes lett volna folytatni a hajszát. Addigra a sikló elment, és nem volt elég energiája ahhoz, hogy megpróbálkozzon egy újabb sebességnöveléssel. Így hát sétálni kezdett, egy olyan alkalmi tempóban, ami hagyta szervezetét feltöltődni az Erő szélsőséges igénybevétele után.

Beletelt több mint egy napba, amíg eljutott arra a helyre, ahol a sikló volt elrejtve. Félig el volt temetve levelek és gallyak halma alatt egy sebhely-szerű árokba. Majdnem túllépett a szakadékra és valószínűleg figyelmen kívül hagyja, ha gyorsabban mozog. Ezek a Jedik alighanem nehezen váltak meg járművüktől, morfondírozott Kaox.

Leereszkedett a szakadékba, hogy megvizsgálja a siklót. A Jedik nem voltak a közelben, és Kaox nem hitte volna, hogy olyan hétköznapi dolog, mint egy baleset akadályozná őket. Úgy tűnt a siklómotor egyszerűen kifogyott az energiából.

A következő napját nyomvonaluk követésével töltötte az erdőben. Mit kezdetett, amikor az olyan egyszerű dolgok, mint a nyomok ijesztő módon, váratlanul eltűntek. Kaox a sötét oldalhoz nyúlt,

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözet

sürgetve azt, hogy megvilágítódjon azaz út, amit a Jedik megtettek. Prédáinak saját életvonala volt az Erőben, habár valahogy elfedték jelenlétüket. A Végrehajtó nem tehetett semmit, minthogy bolyong az erdőben fizikai nyomok után kutatva haladásuknak vagy vár az Erő hátha elárulja őket.

Vagy ők árulják el saját magukat.

Kaox elrejtette magát a Jedi felderítési módok elől. Nem, nem is mind a ketten, döbbsent rá. A tanítvány nem volt elég tapasztalt ahhoz, hogy ilyen aprólékos irányítást végezzen az Erő felett. A lovag volt ki pajzsot vont köréjük, értékes energiát pazarolva arra, hogy elrejtse magát és a fiatalabbikat. A gyengeség egy újabb jele, gondolta Kaox. Csak egy újabb utalás, miért fog a sötét oldal győzedelmeskedni a fény felett.

Még több idő telt el. Kaox Krul néhány órát pihenésre fordított és, hogy a sötét oldalban meditálhasson. Mikor újra kész volt mozogni, egy fáradhatatlan ragadozóvá, egy könnyörtelen üldözővé vált. Elhallgatott, mély levegőt vett és kitérte magát az Erő felé. Ott volt. Egy bizsergés, egy finom rezgés. Nem volt valami intenzív, de rálelt a kőbányában. Egy mosollyal, ami egyszerre volt nyugtalanító és utálatos a Végrehajtó ölni indult.

<<<<>>

Crian Maru úgy siklott keresztül az erdőn, mint egy halk szellő. A feje fölött a felhők épp annyira váltak szét, hogy szabadon hagyták egy világos foltját az éjszakai égnek. A bolygó ikerholdjai átvilágították az üres részt, halvány, kísérteties fényt festve rá. Érzékei úgy bizsergtek, mint élő vezetékek, amint az Erő folyik keresztül rajtuk, de sehol sem találta meg benne a Végrehajtót. Miközben bujkált, volt egy olyan homályos érzése, hogy figyelik, még ha nem is tudta pontosan izgatottságának forrását.

Szűkítette keresését, mígnem a fák közül egy hatalmas tisztásra lépett. A holdfényben látta, hogy egy nyugodt tó fedi el a nyílt területet. A kettős égitest felülről fényesen tükröződtek a vízben. Crian észrevette, hogy felhők eloszlottak és most csillagokat láthat a holdak mélykék szélei körül. Talán a vihar elálló félben volt. Ha igen, ez egy jó előjel.

<<<<>>

Dree felült a barlangban. Azonnal felébredt és ráeszmélt a helyzetre. Crian elment. Egyedül volt az apró kis üregben. Crian hátrahagyta, hogy egyedül szálljon szembe a Végrehajtóval. Ennyire kevésnek gondol engem és a képességeimet? Töprengett Dree.

Egyik része ott akart maradni akart maradni, ahol eddig volt, biztonságban a barlangban. Nem teheti ezt, nem, ha hű akar maradni magához és mesteréhez. A Rodia-i vadász nem lapulna félve, elrejtve egy barlangban. Természetese egy Jedi lovag sem. Habár Dree nem volt sem egy Rodia-i vadász sem egy Jedi lovag-- még nem. A félelem azonban a sötét oldal felé vezet. Nem akarta ezt az utat, legalábbis nem szívesen.

Dree felkészítette magát egy nyugtató lélegzetvétellel, és beállította elméjét a harcra. Criannak szüksége volt a segítségére, és Dree nem fog csalódást okozni neki.

Crian Maru, a Jedi lovag leült a tó mellé, a ragyogó ikerholdak alá. Nehéz viharfelhők keretezték a sima részt, de felette fölött az égbolt tiszta és világos volt. Nyugodt, békés kedvében volt. Az erő dallama rezgett benne, megtöltve önbizalommal és hatalommal. Kész volt.

Az árnyék a tiszta rész szélén állt, részben eltakarta a fák sűrű lombkoronája. Tisztában volt a Sötét Személy jelenlétével néhány pillanatig, de nem mozdult, nem adta jelét annak, hogy észrevette volna. Az árnyék formálódott a sötétségből, majd halovány holdfényben előtűnt a Végrehajtó. Hang nélkül feléje közeledett, arra várva, begyűjtja fénykardját az utolsó lehetséges pillanatban. Crian úgy döntött, nem vár.

A Jedi lovag sietség nélkül felállt és nyugodtan a lopakodó sötét oldali felé fordult. Az megállt, egy pillanatra zavarba jött lassú reakciójától. Elővette saját fegyverét és elkapta tekintetét.

„A sötétség elárult téged, Kaox Krul,” mondta Crian.

„Te pedig megtagadtad a benned rejlő sötétséget” vágott vissza Kaox.

„Utasíts el a Jedi esküdet és kövess engem Lord Kaan oldalára!”

„Ez sohasem fog megtörténni.”

„Szóval hiszel.”

Két fénykard kelt életre. A távolban mennydörgés morajlott a felhők közül.

A vihar körülvette őket, annak ellenére, hogy tiszta volt az égbolt. Villámlott a fák mögött. Ennyit a jó előjéről, gondolta Crian. A következő mennydörgésnél Kaox felröhögött. Crian Maru találkozott a rohammal, fénykard fénykard ellen, sötét oldal a fény ellen.

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözet

<<<<>>>

Dree Vandap rémulten és elbűvölten figyelte a Jedi lovag és a Sith harcos között kitörő csatát. Energiapengéik bonyolult mintákat rajzoltak ki az éjszakába, gyakran megszakítva szikráktól, ahogy összeütköztek, majd szétváltak és összecsapódtak újra.

A Padawan lehetővé tette, hogy átáramoljon rajta Erő, így előhívva harcra felkészítő technikát. Beizzította fénykardját, kényelmesen előkészítve ismerős sziszegő-zúgó fegyverét. Aztán keresztülvágott a nyílt terepen Mestere felé rohanva a tóparton.

A Végrehajtó és a Jedi olyan élethalál dallamra táncolt, amit csak ők hallottak. Erőszak tánca volt ez, amely visszhangzott az Erőben. A két küzdőfél egymás csapásait illetve ellencsapásait első osztályú módon háritotta el. Egy adott részen fel-alá mozogtak, miközben kaszaboltak s háritottak. Még több mennydörgés, a szél feltámadt, lehullott levelek kavarnak körülöttük, miközben harcolnak. A Sith és a Jedi úgy festettek, mint az időközi apály és dagály, minden pillanatban komplex összecsapása Erő fejlesztette támadásoknak és védekezéseknek, ami egyfajta lassú mozgással lett kijátszva.

A Sith harcos halálos csapások tüzét zúdította a Jedire. Crian mélyen az Erőbe merült és elhárította mindegyiket. Megfordult és szaltózott, a védelmének gyengéjét keresve. Megpördült és földet ért egy saját nyitási technikát próbálva. Egy pillanatig semmi sem történt.

A fiatal Rodia-i bekapcsolódott az ütközetbe, hátulról támadva Kaox Krul-ra. Ő elhárította a csapást, de mindkét oldalán ellenséggel kellett szembenéznie. Hagyta, hogy ellepje a harag. Ez adott neki erőt, lehetővé tette, hogy a sötét oldal kiterjedjen benne. Fénykardját egyik oldalról a másikra kapkodta blokkolt egy csapást a Jeditől itt, háritott egy suhintást a tanítványtól ott. Amit nem tudott megtenni ebben a helyzetben, az egy jelentős támadás indítása akármelyikre is. Ennek megtételéhez másik lehetőségre van szükség.

Kaox Krul egykezes fogásra váltott, így a bal keze szabadon maradt. Szabad kezét ökölbe szorította. Feszesen nyomta és elképzelte, ahogy a harag végigömlik a karján, majd összegyűlik benne. Elképzelte, ez egy jól felépített sebezhetőségi forma. Mikor a Jedi fegyvere visszapattant háritásáról kissé oldalára fordult, kinyitotta a kezét és felszabadította azt az erőt, ami felgyűlt benne. Az erő hullámként tört elő, megingatta a Jedit és hátralökte a tóba.

Újra az Erőhöz folyamodott, hagyta, hogy körülvegye, majd ugrott. Azelőtt ment el, mielőtt a tanítvány fegyvere megkezdte volna ívét. Mire a penge elérte volna azt a helyet, ahol korábban volt, már finoman földet ért mögötte. A vérében diadal áradt szét. A tanítvány éppen csak kilendült egyensúlyából, de ez elég volt. Saját lángoló pengéjével lecsapva felnyársalta a fiatal Rodia-it.

Crian Maru összeszedte maga körül az Erőt, azt használta, hogy kiemelje magát a vízből. Partra úszott, ahogy az Erő sötét és hideg kavargott körülötte. Dree Vandap meghalt. Döbbenet nézte végig, amikor tanítványa földre rogyott. Szomorúság öntötte el, nem tudta kordában tartani. Harag lovagolt ezeken a hullámokon, nem emlékezett valaha is tapasztalt-e ilyen utálatot. Kudarcot vallott tanulóival.

Dree meghalt.

A Végrehajtónak meg kell halnia úgyszintén.

Crian látta, hogy Kaox Krul mosolyog, ahogy feléje közelít. Tudta irányítania kell az érzelmeit. Veszélyes talajon volt. De Dree-nek nem kellett volna meghalnia! Crian fájdalmat akart okozni a Végrehajtónak. Azt akarta, hogy megfizessen.

Fénykardpengék ütköztek össze újból.

<<<<>>>

Egy órával később a Jedi és a Végrehajtó még mindig csatában álltak. Túlságosan pontosan egyenlítették ki egymást, minthogy átmeneti előnyt szerezzenek. Sziklákat dobáltak és erő indáit csavarták. Szeleteltek és kaszaboltak fénykarddal, ami haragosan zümmögött a folyamatos igénybevétel miatt. Inzultálták egymást, amikor megkíméltek egy lélegzetvételt. Ütések rúgások, térd, könyök, ütötték egymást minden fegyverrel, ami csak a rendelkezésükre állt.

Összetörték és megsérültek, vágások és horzsolások fedték őket, úgy tűnt, mindketten készek feladni. Még Kaox páncélja is szétesett bizonyos helyeken. Amikor Crian érezte, hogy izmai gyengülnek, szeretett tanítványa jutott eszébe és új erőre kapott a folytatáshoz. Ahol Kaox ilyen kitartónak találta, nem hagyott nyomot.

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözet

A duzzadt felhők visszatértek szokatlanul félelmetes jelenséget hozva. Égiháború szaggatott csíkjai robbantak amint a mennydörgés lecsapott rettenetes erővel. Minden egyes támadásnál és védekezésnél villám hasított keresztül az égen, mint tüzes pókháló.

Crian lába alól kezdett kicsúszni a talaj. Gyorsabb volt, mint a Végrehajtó, jobban is képzett, de ő erősebb volt, és az Erő olyan tartalékait tudta felszabadítani, ami tilos volt számára. Meg fogja ölni. Ő áll nyerésre.

Tudta, Kaox honnan szerezte hatalmát. Az Erő sötét oldalából. Nem félt érzelmei által növelni teljesítményét. Nem volt büntudata amiatt, hogy haragját és utálatát használta arra, hogy nagyobb hatalmat legyen képes tartani, mint teste és lelke képes lenne előállítani számukra. Ő egy Sith harcos volt, kiképezve arra, hogy élni tudjon sötétebb érzéseinek intenzitásával. Crian elhárított egy újabb csapást majd kiugrott a Végrehajtó hatóköréből. Egy pillanatig nem követte. Csak bámult utána vörösen izzó fénykardjával világítva a felvillanó, szétterjedő mennydörgésben.

„Sajnálom, Dree,” hagyta, hogy könnycseppek fussanak végig izzadságtól maszatos arcán. Crian átadta magát a dühnek. Rászabadította gyűlöletét arra az emberre, aki ott állt előtte. Hagyta, hogy benne daloljon a féktelen harag egy olyan dallama, ami megújította erejét és elszántságát. A tó körüli tisztás megtelt az Erő sötét oldalának kisugárzásával.

Kaox ordított, teljesen átadva magát a sötét oldalnak.

Crian visszatért a híváshoz, átfogta haragját és gyűlöletét.

A duzzadt felhőkből a földre és a tóra olajos eső kezdet csepegni. A felhőszakadás alatt Kaox és Crian is a sötét oldalhoz fordult. Felélénkülve ettől a hatalomtól egymásnak rontottak, mind a ketten, kettőjük ütközete még pusztítóbbá vált.

Mennydörgés sújtott a két ellenfél körül minden egyes ütésnél, rúgásnál és fénykard koccanásnál. Villám táncolt át a tó felületén és hasított bele a talajba a harcosok körül. Crian drasztikus eszközhez folyamodott, felerősítette haragját, hogy erőt adjon támadásának. Kaox kitért, megpördült és egy ügyes ellencsapással tért vissza. Fénykardpengék csattantak és szikráztak, megpattanva egymáson újra és újra. Még mindig fekete eső hullott az égből.

A Végrehajtó remélte, hogy elkap egy pillanatnyi pihenőt, körülvette magát az Erővel és a tó közepén lebegett. Crian nem volt hajlandó még egy pillanatnyi szünetet sem hagyni Kaoxnak, így követte a levegőbe.

„A dühöd figyelemre méltó,” szólította meg Kaox túlüvöltve a vihart. „Csatlakozz a Sötétség testvériséghez és mondj le arról az életről, amelyet már úgymint feladtál!”

„Nem érted, ugye?” Hevesen felé lökve haragját az Erőben, lefelé, a hánykolódó víz felé nyomva.

Lerázta a válláról a támadást és megtöltötte magát a sötét oldal hatalmával. Crian ugyanezt tette.

„Elérkezett halálod perce, Jedi,” nevette Kaox.

Sith és Jedi egymásnak repült, összeérve a forrongó vízkatlan fölött. Kaox fénykardja felülre célzott. Crian pengéje alulról szúrt.

Aztán eltávoztak, eltűntek a szakadó eső leple alatt.

<<<<>>>>

Salen Toth, egy Jedi lovag egy nyugvó tó partján állt. Inkább mocsár volt, mint tó, valójában az azt körbevevő fák feketék voltak és csavarodottak lecsupaszított ágakkal, mintha csontváz végtagok mutatnak volna a sáros, sötét középpont felé. Az egész hely betegnek, torznak tűnt. Kísértetiesnek. „Megtaláltam a Padawan-t,” mondta Salen a távbeszélőjébe beszélve. „Egyszerű fénykardvágás ölte meg. „Nem találok semmi jelét a Végrehajtónak, vagy Crian Marunak, de biztos vagyok benne, hogy csata zajlott itt.”

Úgy tűnt a sivár tó próbálja megérteni mi történt. Minden, amit az Erőben talált sötétség és kétségbeesés volt.

„Végeztem itt,” mondta, majd kikapcsolta távbeszélőjét.

Ez egy halott hely volt. Épp itt volt az ideje, hogy visszatérjen az életbe. Megfordult, felemelte a testet és elkezdett visszaballagni a hajóhoz.

Mögötte a nyirkos szél füttyült a kicsavart fák között, s az árnyak mélyebbre húzódtak. Egy pillanatra mintha fénykardzúgást hallott volna. Visszanézett, de semmit sem látott.

<<<<>>>>

Fordította: Souther (JediRend, 2012)

¹1002 évvel a Yavin-i csata előtt

²rosszhangzás

³különlegesen erős fém, karvánium, lommite, szén, melénium, neutrónium, és cerzium ötvözet